

Ojāra Vācieša dzeja ir mūžīga. Tā runā un runās par mūsdienu problēmām, vērtībām, mīlestību un dzīves skaistumu. O. Vācietis mūžībā aizgāja agri, taču aiz sevis atstāja no literatūras neizdzēšamus darbus gan bērniem, gan pieaugušajiem.

Viena no skaistākajām un man tuvākajām dzejnieka rindiņām ir šī: "Uz sava tuvākā saucienu tikai vienreiz vari būt mēms - kad vairs neesi dzīvs." Tā atspoguļo manas domas par īstu draudzību, uzticēšanos un tuvību. Ne vienmēr ir viegli pildīt šo draudzības noteikumu, bet, ja tu to spēj, tu esi īsts draugs.

Visvairāk šī dzejnieka darbos mani uzrunāja viņa domas par cilvēku un par jaunu sākumu:

**"Sapnī maziņš rūķītis man nāk
un ar mani atkal tiepties sāk
-Iztaisi man tā un tā, un tā-
vienu nakti ogles melnumā,
vienu rītu ogles sārtumā.-
Taisītu. Bet pasaki- no kā?
-Esi dzejnieks- taisi ne no kā."**

No šī dzejoļa es saprotu, ka visam ir savs sākums, savas beigas. Viss vienmēr sākas ar kaut ko mazu - ar domu, skatienu vai vienkāršu klusumu. Man tuvi šie vārdi par cilvēka paša atbildību, par visa sākumu, jo arī pati domāju līdzīgi.

O. Vācieša dzejā ir mūžīgas vērtības, cieņa un mīlestība. Es noticu viņam, viņa dzejai un darbiem. Vācieties, tāpat kā Čaks un citi dzejnieki, ir jāiepazīst visiem, jo katrs, lasot viņa dzeju, var atrast sev tuvu un iegrimt citā pasaulē, Ojāra Vācieša pasaulē.

/ Laura Kalniņa, 9.a klase/

Ir rudens. Atkal tāds pats rudens, kāds katru gadu "atnāk" ar savu. Šoreiz levai tas saistās ar Ojāru Vācieti. Šis vārds viņai palicis atmiņā no literatūras stundām, kad skolotāja neskaitāmus viņa dzejoļus lasījusi. No Vācieša teiktā viņai bija grūti visu saprast, bet viens viņai palicis atmiņā.

Šis dzejolis atklāja levai to, ko dzīvē viņa dara nepareizi. Šie vārdi, kurus dzejnieks vēstīja lasītājiem, viņai palīdzēja piecelties no tās tumšās depresiju "bedres".

"Nečiksti, Tev tomēr jāpāriet pār šo laipu," tas ieskanējās viņas sirdī, it kā pats Ojārs Vācietis to būtu teicis. Katru vakaru mājās, pārdomādama savu dzīvi, viņa gribēja atkal par to žēloties. Meitene, šķiet, neredzēja to, ko dzīve viņai dāvināja. Neredzēja, iekams neizlasīja šo dzejoli. Izlasījusi levas "piecēlās" kājās un saprata, ka viņa nevar apstāties pusceļā: "Netici, ka otrs krasts pats panāks pretī." Šis bija tikai grūtības, melnā ieleja, kurai meitene gāja cauri. Sasparojusies un apņēmības pilna viņa spēja nokļūt otrā krastā, par kuru Ojārs Vācietis bija rakstījis.

Meitenei patika futbols. Ja tā var teikt, tā bija levas dzīve līdz avārijai, kuras dēļ staigāt vairs nespēja. Šī tragēdija viņai "vilkās" līdz gadiem... Un tad... mācību stundā skolotāja izlasīja šo dzejoli. "Neraudi. Slapjas laipas ir slidenas laipas," jā, tieši šeit viņa paslīdēja, bet tas vairs neatkārtosies.

Leva sāka ticēt vairāk dzejai un tās spēkam. Viņa sāka redzēt krāsaināku visu to, kas iepriekš bija pelēks viņas acīs. Dzīve it kā pagriezās pa 180 grādiem, protams, fiziski izskatās, ka nekas nemainās, bet leva saka, viss notiek tur iekšā - cilvēka sirdī. Skaties ar ticību uz nākotni, un tu ieraudzīsi gaišāku rītu uzaustam. Pateicoties Ojāram Vācietim, meitenei iesākās jauns sākums.

/Agnese levas Tīrone, 9.b klase/

Manuprāt, Vācietis bija ļoti interesants dzejnieks, cilvēks ar dziļām domām, kuras ierakstīja dzejoļos. Un dažas no rindām man ir īpaši tuvas, jo mana dzīve nav viegla, un šīs rindas „rāda” arī manu dzīvi, un tas savukārt nozīmē, ka man tās īpaši labi saprotamas!

"Netici, ka otrs krasts pats nāks pretī," viņš sacījis...Jā, tā tiešām ir. Lai kaut ko sasniegtu, tev pašam ir jāšķērso strauts, upe, jāpāriet laipa, kas savieno abus krastus. Sapņi paši no sevis nepiepildīsies. Mērķi paši no sevis neuzstādīsies un nerealizēsies! Ir jābūt drosmīgam un apņēmīgam. Bet, no otras puses, ja esi no kāda atkarīgs, ko gan tu vari iesākt?!...

Es neesmu izteikta patriote. Bet Latvija vienmēr būs manas mājas un man tuva zeme. Un es varu saprast šīs rindas:" Kur ies mana tauta, mana dūša ies." Tiesa, ja padomā, kāpēc, lai es ietu tur, kur iet mana tauta? Katrs taču pastāv pats par sevi. Bet nav jau obligāti vienmēr jābūt klāt. Tu var būt cetur, bet ar sirdi Latvijā un savā tautā.

Ojārs Vācietis rakstīja: 'Man kauns, ka es cilvēks.' Man šī rinda kļūva īpaši tuva. Jo tiešām - kāpēc gan lai mēs sevi uzskatītu par kaut ko svarīgāku dzīvības vidū? Ja padomā, kādas „cūcības” mēs sadarām? Cilvēki reizēm Pasaulei nodara ļaunumu savas neapdomības un pārgalvīgas dēļ. Mēs protam viens otru un cits citu sāpināt, mēs protam nodot un likt vilties. Mēs protam postīt un iznīcināt. Nav jēgas sevi slavēt par neko! Tik precīzi pateikts. Es nevarētu piekrist vairāk...

Mīlestība...Patika...Iepazīstot cilvēku, var rasties šīs izjūtas. Un Vācietis dzejā saka: 'Un katrreiz Tavs vārds skan savādāk.' Es to sapratu kā ļoti lielu mīlestību pret kādu cilvēku, kura vārdu dzirdot, rodas katrreiz citas domas, izjūtas... No otras puses, cilvēks varbūt ir tik daudzslāņaina personība, ka, dzirdot viņa vārdu, gaismā nāk arvien citādāka šķautne.

Ojārs Vācietis ļoti labi prata uzrakstīt savas izjūtas dzejā tā, ka saprot visi. Un tad šie "visi" aptver, ka viņiem arī, arī ir tāpat. Man ļoti patīk Vācieša dzejolis "Nečiksti", ar kura rindām iesāku šo darbu. Dzejnieks uzsver:" Netici, ka tu tiksi kaut kur, netikdams otrajā krastā," un es tikko tiku otrajā krastā- es pabeidzu šo darbu par man tuvo un saprotamo viņa dzejā. Radās tēma, radās ideja, radās mērķis, notika darbība, un domraksts ir gatavs - es gribēju teikt, ka šo dzejas rindu var attiecināt pat uz ne tik nozīmīgām, mazāk svarīgām , lietām'.

/Sintija Sprudzāne, 9.b klase/

Šonedēļ esmu dzirdējusi ļoti daudz Ojāra Vācieša dzejoļu. Cits bija man tuvāks un saprotamāks, cits ne tik ļoti. Taču viņa rakstītajam piemīt kaut kas īpašs, noslēpumains, līdz galam nepateikts. Savos darbos, manuprāt, patiešām lieliskais dzejnieks atklājis pārdzīvoto, ļaudams ieskatīties viņa sirdī un dvēselē. Cilvēki, kuriem dzeja nav tuva, Ojāra Vācieša tekstos nespētu izlasīt to, ko viņš ir gribējis pateikt starp rindām.

Man tuvais šai dzejā ir tas, ka viņš raksta par tām norisēm, kuras aktuālas arī mūsdienās. Mani piesaistīja, kā viņš rakstīja arī par cilvēku sliktajām īpašībām - par slinkumu un čīkstēšanu. Tas atklājās rindās: "Nečīksti, tev tomēr jāpāriet pār šo laipu."

Ojārs Vācietis spēja rakstīt ļoti interesantu dzeju. "Jo Tu esi manā neatklātā molekulā, frāze-neatklātā teritorija, zvaigzne-neatklātā galaktikā. Netici tiem, kuri gudri melo. Katrs pretimnākošais ir Kolumbs," šis, manuprāt, ir viens no interesantākajiem dzejoļiem, kādu es esmu lasījusi. Šis dzejolis zināmā mērā ir arī par mīlestību...

„Man kauns, ka es – cilvēks -pārējā dzīvā vidū jau kļūstu par lamuvārdu,” ļoti trāpīgi vārdi, jo cilvēki, protams, ne visi, sāk zaudēt savu cilvēcīgumu un nodara daudz ļauna : piemēslo dabu, apmelo citus, visu labumu grib paturēt sev, negrib neko darīt utt. Tādēļ šis vārds drīz varētu kļūt par lamuvārdu.

Manuprāt, katram iespējams atrast kādu Ojāra Vācieša dzejoli, kas viņam varētu būt tuvs. Man tie ir ļoti daudzi (arī "Meitenei no manas klases"...), citam varbūt tikai viens.

Vācietis tagad būtu 80 gadus vecs, taču mēs jau nekad nezinām, ko dzīve mums ir paredzējusi... Tomēr līdz saviem 50 gadiem viņš paspēja uzrakstīt pietiekoši daudz dzejoļu, par ko mēs viņam būsim pateicīgi.

/Amanda Rasmussena, 9.b klase/

Ojārs Vācietis un viņa dzeja mani uzrunāja ar to, cik atklāti un tieši viņš spēja par visu rakstīt. Būdams tāds pats cilvēks kā visi citi, viņš, rakstot sev sirdij tuvu dzeju, radījis arī citu sirdīm tuvu dzeju, piedzīvojis pirmo mīlestību un pirmo vilšanos, bet galvenais, pats būdams bezgala tiešs un patiess, visu mīlējis tādu, kāds tas ir.

Viens no dzejoļiem, kas man šķiet tuvs un ikdienā "sastopams", ir "Meitenei no manas klases". Manuprāt, katram dzīvē pienāk tāds brīdis, kad viņš saprot, ka ir iemīlējies. Arī Ojārs Vācietis šajā dzejoļī raksta, šķiet, par savu pirmo mīlestību. Kā parasti, tā nes ne tikai priekpilnas emocijas, bet arī vilšanos. Lai arī dzejoļī autors ir skumjš, dziesma ar šī dzejoļa vārdiem izskan pozitīvi. Mani uzrunāja arī dzejolis "Tu vari", kas stāsta par to, ka nekas nav neiespējams. Manuprāt, tas balstīts uz tuvu cilvēku ciešo savstarpējo saikni. Tikai tad, ja divi cilvēki ir patiesi iemīlējušies, ne laiks, ne arī vieta nemainīs to, ko viņi kopīgi var un grib izveidot: "Tu vari visu. Tev nav atnākšanas un aiziešanas – tu esi manī."

Dzejolis "Tu esi Latvija" no visiem Ojāra Vācieša darbiem man patīk visvairāk. Tas stāsta par man vistuvāko valsti – Latviju, kuru mūžam mīlēšu. Tas ir īss, taču tik stipri un spēcīgi ir vārdi, ka liekas stāsts ir par kaut ko ļoti, ļoti lielu, bet patiesībā tā ir mazā Latvija, ko dzejnieks sargā: "Šo pašu svētāko tu neaizmirsti – tu esi Latvija!" Šis rindas man vēlreiz liek atcerēties, ka mēs katrs esam daļa, kas veido šo valsti, kam tā jāmīl un jāciens.

Ojāra Vācieša dzeja man ļoti patīk, tā šķiet tuva, tāpēc, ka liek man aizdomāties par tām vērtībām, kas ir arī manējās. Viņš rakstīja gan lieliem, gan maziem. Mani uzrunāja dziļā doma, kas slēpās katrā dzejoļī, viņa emocionalitāte un vienkāršība.

/Anete Suharževska, 9.b klase/

Novembris, tas ir dzejnieka Vācieša laiks. Šajā mēnesī ir viņa dzimšanas diena un diena, kad viņš aiziet no šīs pasaules. Skumji, ka tik ātri aizgājis mūžībā, bet viņa atstātie dzejoļi stāsta, rosina, aicina uz pārdomām.

„Pūt, vējiņi!

Tā ir tautas sirdsapziņa,

Un tai mūžam tādai būt-

Pūt, vējiņi, dzen laiviņu,

Pūt, vējiņi, pūt....”

Lasot viņa dzejoļus, es atradu teikumus, kas mani uzrunāja.

Ojāram Vācietim daudzi dzejoļi ir par Latviju, par tās pastāvēšanu, skaistām vietām un norisēm. Mani uzrunāja jau dzejoļa nosaukums - „Brīvdabas muzejā”. Domājat, kāpēc? Pavisam vienkārši... Šajā muzejā esmu bijusi daudzkārt, bet visīpašākā reize bija šajā gadā, kad tur notika brāļa krustabas. Lasot dzejoli, atcerējos visas vietas, kas dzejā minētas: „Nāc, vecas koka durvis ver, ar cieņu noliecies un dzer no gadsimtu un tautas akas.” Vācietis par Brīvdabas muzeju teicis, ka „te atviz viss skaistais latviskais.” Šiem vārdiem es pilnīgi piekrītu, jo Latvijai šis muzejs ir kā vizītkarte. Tur ir rādītas Latviskas mājas, vietas un lietas.

Novembris tuvs un nozīmīgs arī Latvijai, tās iedzīvotājiem, un es neesmu izņēmums, jo ikvienu no mums dzejnieks uzrunājis, sakot: „Tu esi Latvija!” Lasot šo dzejoli, mani pārņēma laba sajūta. Mēs visi kopā viedajam Latviju, un, manuprāt, tā ir domājis arī O.Vācietis.

Dzejolis, kas tuvs gan man, gan manam lielajam brālim - „Zirgs, kas naktī dzied” , manu brāli uzrunāja pirmo. Īsti nezinu, kāpēc, bet, kad viņš mājās mēģināja šo dzejoli mācīties konkursam, es zināju, ka to reiz runāšu arī es- kad izaugšu, iešu skolā un man būs jāmacās kāds dzejolis. Biju maza, un varbūt tas bija tikai sapnis, jo tur bija minēti skaistie dzīvnieki zirgi. Tagad zinu, ka tas nebija sapnis, jo šo dzejoli esmu runājusi, un man tas patīk. Tiešām ļoti patīk.

Es vēl, vēl un vēl varētu rakstīt par tuvu - dabas skaistumu, draugiem un mīļajiem cilvēkiem. Dzejnieku O.Vācieti esmu iepazinusi tuvāk, bet, protams, ne tik tuvu, cik vēl varētu.

/Līna Krafte, 9.a klase/